

[Helga Pedersen.]

flertal, og da jeg anerkender, at det foreliggende forslag betegner en skærpelse af værtens ansvar i forhold til gældende ret, har jeg sluttet mig til det; men jeg gør det med den tilføjelse, at skulle denne regel vise sig ikke at være tilfredsstillende — og jeg går ud fra, at man i handelsministeriet nøje vil følge retsudviklingen på dette område på samme måde, som man har gjort det, for så vidt angår praksis under den gældende lov — må vi igen tage spørgsmålet om en skærpelse af ansvarsreglen op til overvejelse.

Jeg nævnte i sin tid ved lovforslagets første behandling forholdene omkring Nyhavn og andre steder, hvor mindre beværtninger på uheldig vis er klumpet sammen. Jeg skal ikke gentage mine betragtninger, men kun udtrykke min tilfredshed med de drøftelser, vi i udvalget har haft herom.

Jeg håber, at flere af de bestemmelser, vi nu vedtager, vil bevirke en forbedring af forholdene. Det drejer sig om flytningsbestemmelsen i lovforslagets § 7, stk. 2, som det ærede medlem hr. Vagn Bro på udmærket vis har understreget, bestemmelserne i lovforslagets § 32 om, at politiet kan forbyde beværteren at lade personer under 18 år opholde sig som gæster i vedkommende beværtning, og den særlige, skærpede ansvarsregel på dette punkt, ifølge hvilken bevillingshaveren er ansvarlig for sine medhjælperes overtrædelser af netop disse forskrifter, ligesom den almindelige skærpelse af beværterens ansvar naturligvis vil virke i samme retning.

Det væsentlige arbejde på dette område vil fortsat påhvile politiet, og jeg håber oprigtigt, at politiet får megen nytte af de nye bestemmelser og vil forstå, at der er mange, der stadig synes, at der kan gøres noget for at forbedre forholdene i de her nævnte kvarterer. Et af de ærede medlemmer, der har talt i dag, har fremhævet, hvad det betød at have ordnede forhold i beværterlivet, og hvor vigtigt det var, at vore beværtninger havde en høj standard. Jeg håber, at netop de bestemmelser, som jeg har fremhævet, vil virke i denne retning.

Handelsministeren (Philip): Ved et lovforslag af denne art skal der foretages en afvejning af mange forskellige hensyn. For-

skellige meninger er kommet frem med hensyn til afholdssagen, og i det hele taget har en lang række forskellige sider af sagen måttet afvejes. Det forekommer mig, når man ser på resultatet af det udvalgsarbejde, der er gennemført i løbet af de tre år, der har været arbejdet med sagen, at man ikke kan komme til et andet resultat, end at der virkelig er foretaget en grundig afvejning mellem de forskellige interesser, og det er da også karakteristisk, at diskussionen i dag har samlet sig om meget få punkter, medens den største del af dette meget store lovkompleks næsten ikke er berørt.

Det punkt, der mere end noget andet har tiltrukket sig opmærksomheden, er spørgsmålet om adgangen til for den enkelte restauratør at have flere restauranter inden for samme kommune. Det er det spørgsmål, der er omtalt i § 8. Jeg føler ikke trang til at føje meget til det, der allerede er sagt, men vil blot understrege, at for mig at se er det, der her vedtages, et skridt i retning af en mere liberal næringspolitik. Den liberale næringspolitik må være den, der giver adgang til næringer så nogenlunde, som den ville være, hvis lovgivningsmagten ikke greb ind, og hvis lovgivningsmagten ikke greb ind, ville vi utvivlsomt have restauratører med flere forretninger. Der er heller ikke nogen tvivl om, at overlader vi forholdene helt til sig selv, ville vi få en fordeling, og når vi som nu lemper et forbud — vi ophæver det jo ikke, vi lemper det blot — nærmer vi os det, som ville være tilstanden, dersom vi ingen indgreb foretog.

Det er et forsøg, man her gør, et forsøg i den forstand, at man foretager en lempelse på et meget begrænset område, nemlig kun i de tilfælde, hvor vedkommende restauratør opfylder betingelserne om at ville skabe gode og billige spisesteder. Det ærede medlem hr. Heilesen udtrykte frygt for, at de skulle udvikle sig til ølstuer. Det er ganske umuligt efter lovens tekst, idet den siger, at dispensation kun kan gives, hvor det drejer sig om gode og billige spisesteder. Hvis sådanne restaurationer udvikler sig til det, man kalder ølstuer, og hvor der altså hovedsagelig fortæres øl, er det altså i strid med loven og følgelig må bevillingen straks tratages den pågældende, så derfor forekommer det mig, at den bekymring er ganske ubegrundet.